UOHSX00L3ISC

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka: ÚOHS-R0191/2017/VZ
Číslo jednací: ÚOHS-12336/2025/163 Brno 23. 4. 2025

V řízení o rozkladu doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 26. 10. 2017 obviněným –

- **Česká republika – Generální finanční ředitelství**, IČO 72080043, se sídlem Lazarská 15/7, 110 00 Praha 1,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0347/2017/VZ-29505/2017/513/JLí ze dne 11. 10. 2017 vydanému ve věci možného spáchání přestupku obviněným podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů při zadání veřejné zakázky s názvem **„Technická podpora AVIS^{ME} 2016-2017“**, zadávané v jednacím řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 4 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, zahájeném dne 16. 3. 2016 odesláním výzvy k jednání z téhož dne, přičemž formulář „Oznámení předběžných informací“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 15. 10. 2015 pod ev. č. zakázky 524592, formulář „Oznámení o zadání zakázky“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 8. 7. 2016 pod ev. č. zakázky 641914,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0347/2017/VZ-29505/2017/513/JLí ze dne 11. 10. 2017

r u š í m

a věc

v r a c í m

Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k novému projednání.

ODŮVODNĚNÍ

I. Postup obviněného a průběh správního řízení

1. Dne 25. 8. 2017 Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), který je podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**“)[1] příslušný k dohledu nad dodržováním tohoto zákona, zahájil správní řízení vedené pod sp. zn. ÚOHS-S0347/2017/VZ, neboť získal pochybnosti o souladu úkonů a postupů učiněných obviněným – Česká republika – Generální finanční ředitelství, IČO 72080043, se sídlem Lazarská 15/7, 110 00 Praha 1 (dále jen „**obviněný**“ nebo též „**zadavatel**“) – při zadávání veřejné zakázky s názvem „Technická podpora AVIS^{ME} 2016-2017“, zadávané v jednacím řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 4 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, zahájeném dne 16. 3. 2016 odesláním výzvy k jednání z téhož dne, přičemž formulář „Oznámení předběžných informací“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 15. 10. 2015 pod ev. č. zakázky 524592, formulář „Oznámení o zadání zakázky“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 8. 7. 2016 pod ev. č. zakázky 641914 (dále jen „**veřejná zakázka**“) se zákonem.

2. Zadavatel zahájil zadávací řízení na veřejnou zakázku dne 16. 3. 2016 odesláním výzvy dnes již neexistující společnosti SYSCOM spol. s r.o., IČO 14893495, s posledním sídlem Kubelíkova 1583/2, Žižkov, 130 00 Praha 3, (dále jen „**vybraný uchazeč**“). Dle výzvy byla předmětem veřejné zakázky servisní podpora a hotline – zahrnující údržbu aplikačního programového vybavení IS AVIS^{ME} v rozsahu příslušných modulů, a dále dodávka prací a služeb dle požadavků objednatele v rozsahu 972 člověkodnů na základě analýzy požadovaných prací a služeb, zejm. transformace dat, změny číselníků a programové změny aplikačního vybavení, které nenavyšují účetní hodnotu software. Po zahájení jednacího řízení bez uveřejnění, jehož přezkum je předmětem Úřadem vedeného správního řízení, uzavřel obviněný dne 28. 6. 2016 s vybraným uchazečem smlouvu nadepsanou jako „Smlouva o dílo“, jejíž předmět byl totožný s předmětem přezkoumávané veřejné zakázky (dále jen „**smlouva o dílo**“).

3. Původní smlouva na dodávku IS AVIS^{ME} byla uzavřena mezi právním předchůdcem obviněného – Česká republika – Ministerstvo financí, IČO 00006947, se sídlem Letenská 525/15, 110 00 Praha (dále jen „**právní předchůdce**“) a vybraným uchazečem, dne 22. 12. 1994. Předmětem plnění původní smlouvy bylo vypracování globální analýzy v rozsahu technické studie, dále

[1] *Pokud je v tomto rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu § 26 zákona v návaznosti na § 158 odst. 1 a 2 zákona, podle tohoto znění se posuzují úkony zadavatele a uchazečů v zadávacím řízení. Zákon č. 134/2016 Sb. o zadávání veřejných zakázek se nepoužije s ohledem na § 273 odst. 1 tohoto zákona.*

vyvinutí a dodání integrovaného modulárního informačního systému s výstupem na právního předchůdce vyvinutý v prostředí PowerBuilder.

II. Napadené rozhodnutí

4. Dne 11. 10. 2017 Úřad vydal rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0347/2017/VZ-29505/2017/513/JLí (dále jen „**napadené rozhodnutí**“). Výrokem I napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že se obviněný dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že při zadávání veřejné zakázky nedodržel postup stanovený v § 21 odst. 2 zákona, když veřejnou zakázku z technických důvodů a z důvodu ochrany výhradních práv zadal v jednacím řízení bez uveřejnění, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 4 písm. a) zákona, neboť neprokázal, že by předmětnou veřejnou zakázku mohl z technických důvodů realizovat pouze vybraný uchazeč, a důvod spočívající v nutnosti ochrany výhradních práv vybraného uchazeče vytvořil obviněný v důsledku svého předchozího vědomého postupu při uzavření původní smlouvy, přičemž uvedený postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a obviněný uzavřel dne 28. 6. 2016 s vybraným uchazečem smlouvu o dílo. Výrokem II napadeného rozhodnutí Úřad uložil obviněnému za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I pokutu ve výši 1 200 000 Kč.

5. Napadené rozhodnutí Úřad odůvodnil následovně. Úřad dospěl k závěru, že obviněný neunesl důkazní břemeno při prokázání naplnění podmínek pro použití jednacího řízení bez uveřejnění (dále jen „**JŘBU**“) podle § 23 odst. 4 písm. a) zákona, když neprokázal existenci technických důvodů pro zadání veřejné zakázky. Z obviněným předloženého znaleckého posudku podle Úřadu nevyplynulo, jaké konkrétní technické důvody existují a vedou k tomu, že předmět veřejné zakázky nemůže realizovat jiný dodavatel než vybraný uchazeč. Z posudku nevyplývá, že by vybraný uchazeč byl jediným možným dodavatelem. Úřad dále odmítl tvrzení obviněného o existenci objektivních důvodů pro použití JŘBU spočívajících v nutnosti ochrany autorských práv, neboť si tuto nemožnost zadavatel způsobil sám svým jednáním při uzavření původní smlouvy, ze které právnímu předchůdci obviněného vzniklo oprávnění IS AVIS^{ME} pouze užívat, nikoli právo do něj jakkoli zasahovat. Obviněný podle Úřadu neprokázal, že nebyl oprávněn do systému zasahovat. Zároveň Úřad poukázal na to, že předchůdce obviněného musel již při uzavírání původní smlouvy rozumně očekávat budoucí potřebu alespoň základní metodické a technické podpory systému.

III. Rozklad obviněného

6. Dne 26. 10. 2017 obdržel Úřad rozklad obviněného proti napadenému rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo obviněnému doručeno dne 11. 10. 2017. Rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě.

Námitky rozkladu

7. Obviněný považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a vycházející z nesprávného právního posouzení. Obviněný odkazuje na předložený znalecký posudek, z něhož dle obviněného jasně vyplývá, že jediným subjektem, který mohl veřejnou zakázku realizovat, byl stávající dodavatel. Se závěry znaleckého rozsudku se přitom podle obviněného Úřad dostatečně nevypořádal. Zároveň je podle obviněného výlučnost stávajícího dodavatele nutno hodnotit nejen na základě technických důvodů, ale i s přihlédnutím k autorskoprávním aspektům věci. Zadání veřejné zakázky jinému než stávajícímu dodavateli by podle

obviněného vedlo k porušení zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů.

8. Obviněný rovněž poukazuje na to, že pro uzavření původní smlouvy žádný právní předpis závazně nestanovil to, v jakém rozsahu mají být upravena majetková autorská práva k IS AVIS^{ME}, a zároveň žádný právní předpis nestanovil ani povinnost výběru dodavatele v zadávacím řízení. Právní předchůdce obviněného tak při uzavření původní smlouvy vycházel ze svých aktuálních potřeb, ze situace na trhu a ze stavu v té době platné legislativy a nemohl tedy z povahy věci uvažovat o založení stavu exkluzivity, v důsledku čehož bude možné navazující plnění plnit pouze na základě JŘBU, neboť samotný pojem jednacího řízení bez uveřejnění v této době ani neexistoval. Právní předchůdce obviněného zároveň nemohl mít za samozřejmou budoucí nutnost dalších zásahů do systému, když nemohl předpokládat, že samotný systém nebude v budoucnosti nahrazen. Opětovnou soutěž, jejímž předmětem by bylo dodání plnění, kterým již obviněný disponuje, pak obviněný považuje za rozpornou se smyslem zákona, zejména se zásadou hospodárnosti.

9. Obviněný tak setrvává na názoru, že jediným možným způsobem, kterým bylo možné zajistit jeho potřeby (řádný výkon správy daní), bylo použití JŘBU podle § 23 odst. 4 písm. a) zákona. Pro takový postup byly podle obviněného splněny všechny formální předpoklady.

Závěr rozkladu

10. V závěru podaného rozkladu obviněný navrhuje, aby předseda Úřadu zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

IV. Původní rozhodnutí o rozkladu a soudní přezkum

11. Předseda Úřadu vydal dne 22. 12. 2017 rozhodnutí č. j. ÚOHS-R0191/2017/VZ-37578/2017/323/PMo (dále jako „**původní rozhodnutí o rozkladu**“). Tímto rozhodnutím předseda Úřadu podaný rozklad zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

12. Obviněný původní rozhodnutí o rozkladu napadl u Krajského soudu v Brně (dále jen „**krajský soud**“) žalobou, o níž krajský soud vedl řízení pod sp. zn. 29 Af 24/2018. O podané žalobě krajský rozhodl rozsudkem ze dne 31. 5. 2021 č. j. 29 Af 24/2018-85 (dále jen „**rozsudek krajského soudu**“), kterým žalobu zamítl.

13. Rozsudek krajského soudu obviněný napadl kasační stížností u Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“), o níž NSS vedl řízení pod sp. zn. 8 As 316/2021. NSS přerušil řízení, neboť zdejší senát NSS se v obdobné věci týchž účastníků obrátil na Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „**SDEU**“) s žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce. O této žádosti SDEU rozhodl rozsudkem ze dne 9. 1. 2025 ve věci C-578/23, EU:C:2025:4, Česká republika – Generální finanční ředitelství (dále také jen „**rozsudek SDEU**“). Na základě závěrů rozsudku SDEU pak NSS rozhodl o kasační stížnosti obviněného rozsudkem ze dne 20. 2. 2025, č. j. 8 As 316/2021-68 (dále jen „**rozsudek NSS**“), kterým zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak původní rozhodnutí o rozkladu a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

14. Po vrácení správního spisu NSS Úřadu pokračuje předseda Úřadu v řízení o rozkladu proti napadenému rozhodnutí. Předseda Úřadu je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným v rozsudku NSS.

V. Stanovisko předsedy Úřadu

15. Po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem dospěl k následujícímu závěru.

16. Vzhledem ke zrušení předcházejícího rozhodnutí o rozkladu rozsudkem NSS, kterým byl zároveň vysloven závazný právní názor ve smyslu § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a vrácení věci Úřadu k dalšímu řízení.

VI. K důvodům zrušení napadeného rozhodnutí

17. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí je rozsudkem NSS konstatovaná nutnost přihlédnout ke skutkovým okolnostem řešené věci v intencích závěrů rozsudku SDEU.

18. Podstatou řešené věci je to, zda byl obviněný oprávněn použít JŘBU podle § 23 odst. 4 písm. a) zákona, tj. zda došlo k takové situaci, kdy vybraný uchazeč byl jediným možným dodavatelem vzhledem k legitimním technickým důvodům a existenci výhradních práv vybraného dodavatele vztahujících se k předmětu plnění. Úřad přitom v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru (se kterým se následně v původním rozhodnutí o rozkladu ztotožnil i předseda Úřadu), že v řešené věci nejsou přítomny technické důvody, pro které by vybraný uchazeč byl jediným možným dodavatelem, ale tato pozice dodavatele vyplývá z faktického stavu exkluzivity, který je důsledkem jeho autorských práv k předmětu plnění vyplývajících z původní smlouvy. Klíčovou otázkou (kterou se zabýval i NSS) tak byla otázka exkluzivity vybraného uchazeče. Ta ovšem obstojí jako odůvodnění postupu obviněného (respektive souladu jeho postupu se zákonem) pouze v tom případě, že stav exkluzivity „sám sobě“ nezpůsobil obviněný, což Úřad výstižně vyjádřil v bodě 92 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: *„Aniž by tedy bylo nutno se blíže zabývat obsahem ve smlouvě o dílo sjednaného práva obviněného informační systém AVIS^{ME} užívat a provádět jeho úpravy (zejména s ohledem na vymezení obsahu tohoto práva v příslušných autorskoprávních předpisech), Úřad konstatuje, že obviněným tvrzená autorskoprávní ochrana informačního systému AVIS^{ME} a z ní plynoucí nemožnost jiného dodavatele do systému zasahovat by jako oprávněný důvod pro použití jednacího řízení bez uveřejnění obstála pouze v případě, že by ji obviněný sám nezpůsobil. Z toho důvodu se Úřad dále zabýval naplněním materiální podmínky použití jednacího řízení bez uveřejnění z důvodu ochrany autorských práv, tj. posouzením, zda obviněný jím tvrzený stav, kdy veřejnou zakázku podle něj může splnit pouze vybraný uchazeč, sám nevytvořil.“*

19. Úřad se tudíž v napadeném rozhodnutí (viz jeho body 92 až 104) obšírně zabýval otázkou, zda lze existenci stavu exkluzivity jediného dodavatel přičítat obviněnému. Východiskem hodnocení vzniku stavu exkluzivity (respektive jeho zavinění) byla původní smlouva uzavřená právním předchůdcem obviněného v roce 1994 (viz bod 3 tohoto rozhodnutí). Úřad v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že právní předchůdce obviněného již v době uzavření původní smlouvy mohl rozumně předpokládat potřebu navazujících plnění a zaviněně tak založil stav exkluzivity ve prospěch jediného dodavatele. Podle Úřadu měl právní předchůdce předvídat, že bude docházet k rozvoji systému AVIS^{ME}, což s sebou ponese potřebu provádět konkrétní činnosti týkající se jeho údržby a adekvátně reagovat na změny v systému daní. V takové situaci si tedy zadavatel měl již v původní smlouvě zajistit, aby mohl

do informačního systému AVIS^{ME} zasahovat a volně s ním nakládat. V důsledku toho, že takto právní předchůdce obviněného nepostupoval, zapříčinil stav exkluzivity vybraného uchazeče vůči informačnímu systému AVIS^{ME}. Obviněný pak v řízení o přestupku neprokázal opak, tj. že právní předchůdce budoucí návazné plnění původní smlouvy předpokládat nemohl, ani neprokázal, že by právní předchůdce postupoval pouze „nešikovně," tj. nezaviněně.

20. Úřad sice připustil, že informační systém AVIS^{ME} byl vytvořen na základě postupu právního předchůdce obviněného a stav exkluzivity tedy z povahy věci nemohl vytvořit sám obviněný, který tuto skutečnost sám ovlivnit nemohl, když vstoupil do pozice jiného subjektu (právního předchůdce) a převzal jeho práva a povinnosti, nicméně bez ohledu na to měl obviněný jako zadavatel povinnost při vzniku potřeby dodatečných úprav, aktualizací nebo údržby tohoto systému vždy zvažovat, zda jsou podmínky pro použití JŘBU naplněny. Pokud pak obviněný zadal šetřenou veřejnou zakázku v JŘBU z důvodu ochrany výhradních práv, ačkoliv k tomu nebyly splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 4 písm. a) zákona, když důvod spočívající v nutnosti ochrany výhradních práv vybraného uchazeče byl zaviněně vytvořen postupem právního předchůdce obviněného při uzavření původní smlouvy, pak postupoval v rozporu se zákonem.

21. Otázka zavinění stavu exkluzivity obviněným (respektive jeho právním předchůdcem) je pak předmětem rozsudku NSS a s ním související předběžné otázky položené SDEU. Ustanovení § 23 odst. 4 písm. a) zákona o veřejných zakázkách představuje transpozici čl. 31 odst. 1 písm. b) směrnice 2004/18/ES ze dne 31. března 2004 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby (dále „**směrnice 2004/18/ES**") do českého právního řádu. Podle čl. 31 odst. 1 písm. b) směrnice 2004/18/ES platilo, že: *„veřejní zadavatelé mohou zadávat své veřejné zakázky ve vyjednávacím řízení bez předchozího zveřejnění oznámení o zakázce v těchto případech: V případě veřejných zakázek na stavební práce, na dodávky a na služby: jestliže zakázka může být z technických či uměleckých důvodů nebo z důvodů spojených s ochranou výlučných práv zadána pouze určitému hospodářskému subjektu*." NSS dospěl k závěru, že citované ustanovení není jednoznačné v tom, zda je při posouzení materiální podmínky pro použití JŘBU nezbytné zohlednit skutkové okolnosti a právní stav v době, kdy měl zadavatel stav exkluzivity způsobit. NSS proto položil SDEU následující předběžnou otázku: *„Má být zohledněno, za jakých právních a skutkových okolností byla uzavřena smlouva na původní plnění, od něhož se odvíjí navazující veřejné zakázky, při posouzení, zda je splněna materiální podmínka pro použití jednacího řízení bez uveřejnění, tedy zda zadavatel nezavinil stav exkluzivity svým jednáním, podle čl. 31 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/18/ES ze dne 31. března 2004 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby?"*

22. Uvedenou předběžnou otázkou pak SDEU zodpověděl takto: *„Článek 31 bod 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/18/ES ze dne 31. března 2004 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby musí být vykládán v tom smyslu, že veřejný zadavatel nemůže použití jednacího řízení bez uveřejnění ve smyslu tohoto ustanovení odůvodnit pokračování ochranou výhradních práv, pokud je důvod takové ochrany přičitatelný jemu. Tato přičitatelnost se posuzuje nejen na základě skutkových a právních okolností, za jakých byla uzavřena smlouva na původní plnění, ale rovněž na základě všech okolností charakteristických pro období mezi datem uzavření této smlouvy a datem,*

kdy zadavatel zvolí řízení, které má být použito pro zadání navazující veřejné zakázky.“ V kontextu řešené věci tak lze závěry SDEU obecně interpretovat tak, že při posouzení stavu exkluzivity, respektive jeho zavinění, je třeba nad rámec skutkového stavu při uzavření smlouvy, ze které stav exkluzivity vyplývá, přihlédnout i k okolnostem, které nastaly následovně a které předcházely zadání veřejné zakázky.

23. Z těchto závěrů vyšel a dále je rozvinul NSS ve svém rozsudku, kterým zrušil rozsudek krajského soudu i předchozí rozhodnutí o rozkladu a ve kterém vyslovil závazný právní názor pro další řízení vedené Úřadem. Závěry NSS a jejich implikace pro další správní řízení vedené Úřadem jsou pak následující.

24. Zavinění stavu exkluzivity nelze spatřovat v samotném uzavření původní smlouvy právním předchůdcem obviněného v roce 1994, jelikož takový stav nebyl v rozporu s tehdejší právní úpravou, když z žádného v daném období účinného právního předpisu nevyplývalo, že by takový stav byl nežádoucí. Relevantní je však to, zda stěžovatel udržoval stav exkluzivity i poté, kdy její další existence již byla podle právní úpravy nežádoucí. Zde se jedná o období od 1. 5. 2004 tedy od účinnosti zákona č. 40/2004 Sb., zákon o veřejných zakázkách, který promítnul do tuzemského práva evropskou právní úpravu. Pokud stav exkluzivity nebude zadavateli přičitatelný již na základě hodnocení období od 1. 5. 2004 do zadání řešené veřejné zakázky, je třeba posoudit, zda se neměl ze stavu exkluzivity vymanit již v době od 1. 1. 1995, tedy od účinnosti prvotní tuzemské právní úpravy zadávání veřejných zakázek představované zákonem č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, který již zakotvil určitá omezení pro uzavření smlouvy s jediným dodavatelem bez zadávacího řízení.

25. Úřad se tak musí vypořádat nikoliv s otázkou vzniku stavu exkluzivity při uzavření původní smlouvy právním předchůdcem obviněného (jak to učinil v napadeném rozhodnutí), ale i s otázkou jeho existence, respektive udržování v následujícím období, ve kterém takový stav nepovažovala účinná právní úprava za žádoucí a které předcházelo zadání veřejné zakázky, jež je předmětem Úřadem vedeného správního řízení.

26. Další otázkou, kterou musí Úřad v souladu se závěry NSS promítnout do posouzení postupu obviněného v pokračujícím správním řízení, je to, zda při existujícím stavu exkluzivity spočívajícím v nutnosti respektování ochrany výhradních práv dodavatele bylo v reálných a finančně přiměřených možnostech obviněného se z takového stavu vymanit (viz body 44 a 45 rozsudku NSS). Úřad se zaměří na to, zda zadavatel prokázal, že mu není zavinění tohoto stavu přičitatelné, resp. že neměl v daném období k dispozici skutečné a z finančního hlediska přiměřené prostředky k ukončení tohoto stavu exkluzivity.

27. Závěrem pak předseda Úřadu poznamenává, že jakkoliv z výše uvedeného a z rozsudku NSS může vyplývat nutnost věnovat se v pokračujícím správním řízení i argumentaci a tvrzením obviněného, která nebyla Úřadem z důvodu jiného právního posouzení akceptována, nemění to nic na skutečnosti, že je to obviněný, kdo nese důkazní břemeno při prokázání důvodnosti a zákonnosti svého postupu. Na to ostatně poukazuje i sám NSS (viz body 20 a 46 rozsudku NSS). Za tímto účelem musí Úřad vyzvat obviněného, aby předložil příslušná tvrzení a důkazy týkající se možnosti vymanit se ze stavu exkluzivity v obdobích, kdy již platila úprava, která řetězení smluv s jediným dodavatelem považovala za nežádoucí.

28. Vzhledem ke skutečnosti, že i z rozsudku NSS plyne potřeba nového právního posouzení přestupku, je s ohledem na nutnost zachování dvouinstančnosti řízení namístě napadené

rozhodnutí zrušit a správní řízení vrátit k posouzení v prvním správním stupni, proti jehož rozhodnutí bude obviněnému náležet řádný opravný prostředek.

VII. Závěr

29. Po zvážení všech aspektů dané věci a vzhledem ke skutečnosti, že stávající právní závěry Úřadu byly zpochybněny rozsudkem NSS, je třeba konstatovat, že nastaly podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému posouzení Úřadu, a proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. Úřad bude při novém rozhodnutí ve věci vázán právními názory vyjádřenými v tomto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

doc. JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží
Česká republika – Generální finanční ředitelství, Lazarská 15/7, 110 00
Praha 1

Vypraveno dne
viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy